

[Taanquist]

Den positive vilje gik altså ikke længere end hertil.

Jeg har vænnet mig til at lytte meget nøje efter arbejdsministerens formuleringer, og formuleringerne er jo ganske interessante, for hvis man lyttede nøje efter, så sagde arbejdsministeren ikke det, som de fleste troede: at der skal lovgivning til, for at Danmark kan leve op til ILO-konventionen. Vi kan, som loven er udformet i dag, leve op til konventionen; det er kun et spørgsmål om arbejdsministerens gode vilje til at ændre BST-bekendtgørelsen.

Det har arbejdsministeren ikke særlig meget lyst til, og jeg kan næsten bedst udtrykke det ved at gentage det, som hr. Tommy Dinesen sagde under behandlingen af det forrige forslag: hvad med arbejderne? I hele den diskussion, vi har haft i dag, er der ikke én, der tænker på, at alt imens vi her diskuterer på et meget akademisk niveau, hvorvidt man skal gøre det ene eller det andet, går arbejderne stadig væk derude i miljøerne.

Jeg vil gerne sige, som jeg har gjort det utallige gange, at hvis dette drejede sig om, at vi skulle tage revl og krat ind under bedriftssundhedstjenesten, så var det måske et spørgsmål, men det går dette ikke ud på. Det går i første omgang ud på at tage de to brancher ind, hvor folk vitterlig går i livsfare i dag: de grafiske fag og træindustrien. Hvis man kunne nå så vidt – og det er næsten en forbrydelse ikke at gå så vidt – kunne man bare ved at tilkendegive en planlægning for, hvornår man i øvrigt vil have resten af arbejdstagerne ind under bedriftssundhedstjenesten, opfylde ILOs konvention. Så simpelt er det, og så dårligt, så forbryderisk, er det, når man ikke vil gøre det, at man altså dermed tilkendegiver, at man ikke er villig til at gøre noget ved selv de mest udsatte brancher, dem, der er hovedleverandører af de alvorligste skader, nemlig hjerneskadene, i vort system. Sådan ligger det.

Vi ønsker, at regeringen skal sørge for at få ratificeret ILO-konventionen. For det første fordi vi mener, at Danmark skal leve op til dens bestemmelser. Det vil være helt forkert, hvis vi ikke kan det. For det andet fordi vi skal gå foran andre lande i ratifikationen. Arbejdsministeren vil måske huske, at da vi begge to var på besøg i Genève, næsten både bad og bønfuldt man dernede Danmark om at gå foran i ratifikationen af konventioner-

ne. Og vi kan vel stort set sige, at i al almindelighed er ratifikationen af ILOs konventioner gået i stå under den nuværende regering.

Jeg vil sige det på den måde, at Danmark skal som foregangsland arbejde for, at der gennemføres internationale konventioner og direktiver, som vedvarende tilnærmer udlændets arbejdsmiljøstandarder til den danske. Jeg ved ikke, om arbejdsministeren genkender den formulering; det er en, vi skal beskæftige os med i næste uge, og det er arbejdsministerens egen formulering. Det er helt fantastisk, at man hverken af hensyn til danske arbejdstagere eller af hensyn til den forpligtelse, som man selv mener man har til at være foregangsland for andre lande, nu kan ratificere denne ILO-konvention. Det er for dårligt.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg er helt og aldeles overbevist om, at hr. Taanquist kom til at fortale sig, da han brugte udtrykket »forbryderisk«, og at han, når han læser det, vil tage det i sig igen. Jeg vil i hvert fald meget gerne tage afstand fra den type udtryk.

Dette forslag har intet som helst at gøre med de faktiske forhold for så vidt angår arbejdsmiljø og bedriftssundhedstjeneste i Danmark på nuværende tidspunkt, og man kan ikke bebrejde nogen deres motiver for så vidt angår arbejdsmiljøet og bedriftssundhedstjenestens udbygning ved at læse noget ud af deres holdninger til dette beslutningsforslag. Det er simpelt hen for lavt og for dårligt, og i den sammenhæng kan man bruge stærke ord, men man kan ikke læse den slags ting ind, som hr. Taanquist prøvede det i forbindelse med flertallets afvisning af det foreliggende forslag på nuværende tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Jeg ved ikke, om arbejdsministeren vil nægte, at den helt afgørende grund til, at Danmark ikke kan ratificere ILO-konventionen, er, at vi ikke opfylder dens bestemmelser, bl.a. fordi de to brancher, som jeg nævnte, ikke i dag har bedriftssundhedstjeneste. Hvis de havde det, ville det være langt nemmere. Jeg tror heller ikke, arbejdsministeren vil nægte, at netop inden for de to brancher har vi et ret stort antal arbejdsskader af dem,